

LBRIS

We know
books

MIREILLE CALMEL

CÂNTUL
VRĂJITOARELOR

Volumul 2

Traducere din limba franceză

ALINA BEIU-DEȘLIU

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALMEL, MIREILLE

Cântul vrăjitoarelor / Mireille Calmel; trad.: Alina Beiu-Deșliu. - București:

RAO Distribuție, 2012

3 vol.

ISBN 978-606-93184-3-0

Vol. 2. - ISBN 978-606-93184-1-6

I. Beiu-Deșliu, Alina (trad.)

821.133.1-31=135.1

DG Educație și cultură

Programul Cultura

Acest proiect a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene.

Această publicație (comunicare) reflectă numai punctul de vedere al autorului și Comisia nu este responsabilă pentru eventuala utilizare a informațiilor pe care le conține.

RAO Distribuție
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MIREILLE CALMEL
Le Chant des sorcières
Copyright © XO Éditions, 2008
Toate drepturile rezervate

© RAO Distribuție, 2011
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-93184-1-6

*Bunicii mele materneli,
din satul Sorso, Sardinia...*

„Și de data aceasta, atât din punctul de vedere al structurii, cât și din cel al spiritului, lucrarea evocă un roman neterminat. Te rog, transformă eseul.“

Jacques BESSIÈRE, profesor de limbile franceză și latină la
Colegiul Pablo Picasso din Martigues.
Comentariu la o temă pentru clasa a patra.

„Mulțumesc, dragă Mireille, pentru curajul pe care mi-l dați tu și mama ta. De câte ori simt moartea apropiindu-se, mă gândesc la eroinele tale. Nu știu cât timp voi mai putea lupta, dar sunt sigură că, atunci când ea va veni cu adevărat, amândouă veți fi aici, alături de mine. Voi pleca având zâmbetul pe buze și brațele încărcate de dragoste. Continuă...“

Ultimul mail trimis de Carole GASTALDI,
zisă Curajoasa.

La aceste personaje pline de eroism din viața mea reală mă gândesc scriind acest al doilea volum, pentru că și-au păstrat mereu brațele deschise în fața curajului, a bunei dispoziții și a compasiunii, chiar și în ceasul când Doamna cu Coasa le-a bătut la ușă.

Cartea aceasta redă imaginea a ceea ce au fost ei.

Este plină de forță, ca să nu vă pierdeți niciodată dorința de a lupta.

1

Au trecut deja cinci luni! Îți simțim cu toții lipsa, prigoaria mea. Mai cu seamă de când a venit iarna, iar aici, la Sassenage, viața și-a încetinit ritmul. Tu, care-l cunoști atât de bine pe jupânul Janisse, îți poți închipui văicărelile lui. Nu se poate obișnui cu gândul ăsta. Trebuie să-l scutur tot timpul ca să-l scot din melancolia lui! Dar să lăsăm asta. În ultima ta scrisoare, spui că te bucuri de un loc privilegiat pe lângă tânăra baroană. Îmi pare bine. Știi însă și ce așteaptă inima ta: vești despre Mathieu. Încă n-am aflat, nici tatăl lui, nici eu, unde s-a ascuns după plecarea ta. Important este însă că, la puțină vreme după Crăciun, s-a întors și și-a reluat, fără să spună o vorbă, locul în fața cuptorului. Firește, nimic nu mai este ca înainte, fiindcă mănuieste lopata cu mâna stângă și nu are îndemânarea de pe timpuri, dar totuși se străduiește și îi dă sfaturi fratelui său mai mic. Toți trei se ocupă în fiecare zi de coacerea pâinii. Mi-aș dori să-ți pot spune că se gândește la tine, dar ar fi o minciună. Adevărul este că mă evită, iar când jupânul Janisse încearcă să facă vreo aluzie la tine, se grăbește să plece de acolo. Cât despre firea lui, pe care noi o știam veselă, s-a schimbat, devenind mohorâtă după întâmplarea aceea urâtă. Mai zâmbește doar atunci când se ia singur peste picior. Veselia lui s-a dus odată cu tine. Dar să nu te învinovățești pentru asta! Lucrurile sunt așa cum trebuie să fie și știm amândouă că va veni timpul. Deocamdată, fă ce te în-deamnă sufletul și ai grijă de tine.

Misiva era semnată de Gersende și datată 15 februarie 1484. Sosise pe 25 la Bâtie, în Royans.

Algonde împături scrisoarea înainte de a o pune în cutărul unde-și așezase, îndată ce sosise, puținele lucruri personale. Odaia ei, despărțită de cea a lui Philippine de Sassenage printr-o ușă din lemn sculptat, era înzestrată cu toate cele necesare. Inclusiv un mic cabinet pentru toaletă, cum avea și camera tinerei sale stăpâne, într-un ieșind, deasupra rigolei care se scurgea în râu. Philippine se grăbise să-l umple de rochii elegante, de alifii și perii, decretând că ținea să aibă o cameristă prezentabilă oriunde și oricând. Algonde își dădea seama că aceste favoruri, total nepotrivite cu statutul ei de slujnică, avea un singur scop: să-i îndepărteze gândurile de la Mathieu și să răscumpere vina tinerei ei stăpâne, fiindcă o îndepărtase de el. Nu vorbiseră niciodată despre căsătoria eșuată a lui Algonde sau despre atacul uliului. Decorul se schimbbase. Viața însăși se schimbbase. Philippine considera că pagina fusese întoarsă. Algonde însă n-ar fi putut spune același lucru.

Își trecu mâna peste pânțele greoi. Luase în greutate. Mânca exagerat de mult și se străduia apoi să vomite ca să le ascundă adevărul celor din jur până când avea să elimine „lucrul“ acela din trupul ei. Nu mai era mult până atunci. În seara asta era lună plină. Se împlineau șase luni de când i se dăruise baronului de Sassenage, așa cum îi poruncise Mélusine, ca să anihileze veninul năpârcii, care îi acapara trupul. Acum aștepta nerăbdătoare trecerea timpului. Nu-i putea ascunde la nesfârșit adevărul lui Philippine. Până atunci reușise, cu atât mai ușor cu cât aceasta nu-i cerea nimic în afara prezenței ei practic permanente. Singura grijă a stăpânei ei fusese să afle dacă o slujnică putea fi înnobilită. Îi pusese această întrebare tatălui ei, care izbucnise în râs. Sidonie îi sugerase s-o prezinte pe Algonde ca

atare, dacă ținea atât de mult la asta. Fata se pomenise subit înconjurată de aura unei legături imaginare de rudenie și fusese obligată să apară la curtea baronului sub numele Algonde de Sassenage.

– Voi fi demascată la prima ocazie, zisese Algonde, în timp ce-și punea o rochie somptuoasă, sub privirile încântate ale lui Philippine.

– Crezi că de asta le pasă curtezanilor mei? Rezerva ta va trece drept modestie, atâta tot. Haina îl face pe nobil, iar rochia asta este cum nu se poate mai bogat împodobită.

Algonde se îndoise, până când fusese acostată de fiul unuia dintre vasalii lui Jacques de Sassenage, care se pretinsese vrăjit de grația ei. De atunci, juca rolul care-i fusese impus fără să crâcnească. Îi era cu atât mai ușor cu cât în vinele ei curgea sânge de zână.

Ieși din apartament, având grijă să încuie ușa cu cheia. Nu că s-ar fi temut de vreo privire indiscretă, dar nu toată lumea de la castel privea cu ochi buni statutul ei privilegiat. Privirile celorlalte slujnice trădau o gelozie viscerală, care o deranja pe Algonde, însă n-avea ce să facă. Se mulțumea, așadar, să satisfacă acest capriciu al lui Philippine, așa cum i se cerea, și să fie cu ochii-n patru.

Veștile de la maică-sa îi domoliseră întru câțva neliniștea în privința lui Mathieu. Străbătu coridorul lung al etajului doi, ce avea uși pe ambele părți. Își întrezări imaginea într-una dintre numeroasele oglinzi cu rame meșteșugit sculptate, care-l împodobeau, și-și spuse că arăta destul de bine ca să-i placă lui Philippine, cu rochia aceea strălucitoare, în culori vii, și cu heniul acoperindu-i costița. Coborî cu pas ușor scara dublă din aripa

de miazăzi a vastei clădiri octogonale, înconjurată de turnulețe elegante până la primul etaj.

De îndată ce împinse ușile salonului de muzică al lui Philippine, sunetele viorilor și ale oboaielor îi umplură urechile. În fața ei, tronând pe o platformă în susul a trei trepte din marmură trandafirie, sub un polog cu blazonul familiei sale, Philippine de Sassenage, într-o rochie albă brodată cu fir de aur, își prezida curtea alcătuită din nobilimea locală. Domnișoarele ei de onoare, tolănite ca niște corole din mătase pe trepte sau chiar pe covorașele moi, jucau arșice, zaruri și șah, sporovăind ca niște găște. Jongleri, acrobați și menestrelți desfătau asistența cu giublușlucurile lor.

La început, când Philippine o obliga să-și facă apariția, Algonde se simțea stângace și stingherită, temându-se că va fi dată de gol, iar cei din jur își vor bate joc de ea. Acum însă era destul de încrezătoare și de sigură pe ea ca să înainteze cu fruntea sus.

Privirea lui Philippine, ațintită în clipa aceea asupra lui Catherine de Valmont, o fată pe cât de frumoasă, pe atât de delicată, se înalță escortând-o pe Algonde, care se apropia de ea.

– Iată-te, în sfârșit. Ți-am simțit lipsa, Algonde!

– Iertare, domniță Hélène. Am primit o scrisoare de la mama mea și eram nerăbdătoare s-o citesc.

Philippine dădu din cap, cu un surâs distant pe chipul elegant fardat.

– Cum se mai simte draga de Gersende?

– Minunat, o asigură Algonde, așezându-se pe trepte, la picioarele ei, lângă un tinerel plin de coșuri, care strecură imediat o privire furișă spre pieptul ei, pus în valoare de un șirag de perle.

– Domniță Algonde, eș-eș-ești su-sublimă, se bălbâi el, ca de obicei când era tulburat.

Și obrazul i se înroșise ca para focului.

– Iar tu, dragă Benoît, ești foarte indiscret.

– Păi, a-a-astfel de fru-fructe nu-nu...

– ...nu-nu-s pentru tine, prietene, frumoasa noastră Algonde este logodită, răsese Philippine.

– A-a-adevărat?

– Da, din păcate, confirmă Algonde.

Benoît scoase un oftat de regret, apoi își luă ochii de la ea, acesta fiind singurul mod de a reîncepe să vorbească normal, pe cât îi permitea defectul pe care-l avea.

Philippine se așeză mai comod în tronul ei incrustat cu pietre prețioase, pregătindu-se să asculte versurile unui menestrel, iar Algonde rămase printre curteni. Nu-i displăcea tovărășia lor, fiindcă descoperise că avea spirit, de când i se ceruse să aibă, charismă, de când îi fusese pusă în valoare, și darul conversației, de când descoperise că numai chestiunile superficiale necesitau ceva argumente. Dar ar fi preferat de o sută de ori să fie alături de Gersende, de jupânul Janisse și de Mathieu.

Ușa se deschise în timp ce trubadurul făcu o plecăciune în fața lui Philippine care îi surâdea cu indulgență. Versurile lui dulcege nu încântaseră pe nimeni. În timp ce bufonul îl imita în bătaie de joc, se îndreptă spre ieșire, trecând pe lângă cel care tocmai intrase. Chipul lui Philippine se întunecă. Temându-se să nu fie recunoscută, Algonde lăsă capul în jos.

– Messire de Montoisson, îl întâmpină fără pic de bucurie domnița de Sassenage pe nou-venit.

Cavalerul făcu o plecăciune plină de respect.

– Nu puteam trece pe aici fără să te salut, dragă Hélène!

– Credeam că te-ai întors lângă sultanul tău...

– Așa am și făcut, într-adevăr. Dar o foarte fericită întorsătură a sortii ne-a adus pe amândoi la Rochechinard, unde ne aflăm de câteva luni.

– Soarta ți-a servit de minune interesele.

Philibert de Montoisson se prefăcu a nu înțelege aluzia care i se părea meschină și se grăbi să-și justifice vizita:

– L-am însoțit aici pe marele prior de Auvergne, Guy de Blanchefort, care a fost primit chiar acum de tatăl tău.

– Despre ce sultan este vorba, cavalerie? se interesă Catherine de Valmont, ridicându-și spre el ochii mari, plini de uimire.

– Despre fiul mezin al răposatului sultan turc Mehmed al II-lea, aflat sub protecția ospitalierilor Ordinului Sfântului Ioan.

– Un turc? Un turc aici, în Franța? Cum e posibil? răbufni cu indignare tânărul senior de Melle.

– Într-adevăr. Este însă un turc pe care mama lui creștină l-a deprins cu obiceiurile noastre și care nici nu se gândește să le caute ceartă tocmai celor care îi înfrumusețează exilul...

– Da, messire, dar unui strămoș de-al meu tocmai unul dintre păgâanii ăștia blestemați i-a retezat capul dintr-o lovitură, insistă Jean de Melle, dându-și importanță.

Una dintre domnițe scoase un țipăt ușor de spaimă și oroare. Philibert de Montoisson însă nu se dădu bătut:

– Cu siguranță că strămoșul meu, care a fost fără îndoială alături de el în bătălii și a adus câteva bărbi drept trofeu, l-a răzbunat însutit. Liniștiți-vă, frumoase doamne, prințul Djem se ocupă mai degrabă cu versurile decât cu armele. Dacă s-ar întâmpla să-l întâlnești la vreo petrecere, aleasa lui curtoazie v-ar cuceri pe loc.

Philippine căzu pe gânduri.

– Tatăl meu intenționează să-l poftască aici?

– Nu știu, dar sper s-o facă, dragă Héléne, căci eu răspund de paza prințului. Acesta este, de altfel, și motivul pentru care n-am putut veni până acum să-ți prezint omagiile mele. Practic, sunt alături de el tot timpul.

– E regretabil, într-adevăr, dar te iert cu dragă inimă, și nu mă supăr dacă te întorci chiar acum la el, ca să-l păzești.

Philibert de Montoisson se încruntă văzându-se expeditat într-un mod atât de elegant. Își ascunse umiliința sub un surâs mios și se înclină.

– Îți mulțumesc pentru înțelegere. Vă doresc o zi frumoasă!

– La fel și ție, dragă Philippine.

Cavalerul plecă așa cum venise, iar Algonde își înălță capul pe care-l ținuse aplecat până atunci.

– Un turc? Cum e posibil așa ceva? insistă micul nobil, ca să se umfle iar în pene.

De când Philippine acceptase să facă împreună cu el câțiva pași de dans, nu-și mai încăpea în piele de trufie. Algonde se săturase să-l audă. Se întoarse spre el:

– Și de ce nu? La câți cocoși avem în ograda asta...

O privi o clipă fără să priceapă, cu un aer uluit, iar când auzi hohotele de râs ale lui Philippine se făcu roșu ca racul.

– Co... co... co... începu el să se bâlbâie de furie.

– Vedeți? Exact cum spuneam! continuă Algonde cu o strâmbătură fatalistă, înălțând mâinile către cer.

Răsetele celor din jur se întehiră. Tânărul se ridică în picioare, ofensat:

– Există unele lucruri care n-ar trebui să stârnească râsul, doamnă Algonde!

– Așa este, messire Jean, însă avem subiecte care-mi par mai importante decât prezența acestui prinț în vecinătatea noastră.

– Care anume?

– Felul cum sunt săcăiți Pierre și Anne de Beaujeu în legătură cu tutela care le-a fost acordată asupra tânărului nostru rege sau ciurma care a pătruns în răsăritul țării, ca să nu mai vorbim de recolta de grâu care a putrezit pe câmp. Vreți să mai continui?

Tânărul se așeză la loc bodogănind și Philippine bătu din palme ca să destindă atmosfera îngreunată brusc de înșiruirea nenorocirilor din țară. În încăpere începu să răsune o melodie cu ritm vioi. Philippine i se adresa băiatului bosumflat:

– Nu mai face mutra asta, dragă Jean, altfel voi începe să cred că ai ceva împotriva noastră.

El o fulgeră cu privirea.

– Invită-mă mai bine la dans...

Mânia băiatului se topi imediat. Se ridică, luându-și din nou aerul trufaș, și-i oferi mâna ca să coboare treptele, pe când muzicanții, întreruși de apariția ospitalierului, înviorau petrecerea. Algonde îi urmărea cu privirea pe cei care dansau în mijlocul sălii, dar gândurile îi zburau departe de toate minciunile acelea.

De când sosise la Bâtie, puterile îi sporiseră mereu, alimentate probabil de veninul lăsat de năpârcă în trupul ei. Acum, Algonde putea să vadă, fără să se miște de unde era, alte locuri. Nu trebuia să închidă ochii pentru asta, iar cei din jur nu-și dădeau seama că era absentă. Se concentra asupra unei persoane, și asta îi era de-ajuns. Pentru moment, toată atenția ei se îndrepta către marele prior de Auvergne și, prin intermediul acestuia, către prințul turc.

Jacques de Sassenage se afla în biroul lui împreună cu Guy de Blanchefort. Ședeau față-n față cu câte un pahar de rachiu în mână.

– Îți înțeleg reținerile, dragă prietene, spuse marele prior de Auvergne, însă nu te lăsa influențat de amintirea aceluiași duel de la Saint-Just. Philibert de Montoisson e impulsiv, știu bine, dar este un om plin de calități, de care răspund ca de mine însumi. Doar n-ai vrea ca zestrea lui Philippine să ajungă pe mâna vreunui laș, nu-i așa?

– Firește că nu.

– Atunci, care-i problema? Philibert nu se gândește decât la fiica ta, e îndrăgostit până peste urechi de ea. Nu e mai bun decât un ginere care să râvnească doar la avere?

– Ba da. Lasă-mi timp ca să chibzuiesc la asta și să ne întoarcem la motivul vizitei voastre. Îmi poți garanta că acest Djem nu va face nimănui necezuri dacă vine să vâneze pe moșiile mele?

Înțelegând că nu avea cum să mai insiste pentru a influența hotărârea baronului, Guy de Blanchefort își goli paharul, apoi continuă:

– Vino să te convingi personal cât de bine-crescut este.

– Nu s-ar putea mulțumi cu dealurile de pe domeniul Rochechinard, pe care vecinul meu Barachim Allemand vi l-a pus cu atâta amabilitate la dispoziție?

– Haide, Jacques, amândoi știm că pădurile cele mai bogate în vânat sunt cele de pe versantul acesta și din valea de aici. Nici un domeniu din Royan nu se compară cu al tău, nici o petrecere, cu cele organizate de tine. Djem este un om cu calități alese, vei uita foarte repede că e musulman, crede-mă!

– Venind de la tine, acest argument chiar că pledează în favoarea lui. Fie. Am să trec mâine pe la Rochechinard ca să-l salut și să văd ce fel de om este.

– Bună idee. Mai ales că prezența lui sub acoperișul tău va înlesni și apropierea între Philippine și Philibert. Se vor înțelege